

Gebruiksaanwijzing

Dagtocht, trektocht, beklimming

Bij de routes in deze gids is vermeld of er een top beklommen wordt. Vaak is de berg het doel, soms is de top slechts een onderdeel van een mooie graatwandeling. Alle tochten die een punt bereiken dat als top op de topografische kaarten staat, hebben het predikaat 'beklimming' gekregen, ook al is er een wereld van verschil tussen de eenvoudige (kinder)wandeling naar de Pic du Gazon (route 69) en de veel moeilijkere beklimming van de Peyre Eyraute (route 56).

Pic du Gazon.

Drie hoofdstukken

De gids is ingedeeld in 3 hoofdstukken, die weer in deelgebieden zijn onderverdeeld. De 3 hoofdstukken zijn: Vallée de la Clarée en Cerces, oostelijke Écrins, en Queyras.

De Vallée de la Clarée is niet onderverdeeld, de andere twee gebieden wel. Elk deelgebied heeft een eigen routekaart. De oostelijke Écrins is onderverdeeld in: Briançonnais, Vallouise, Entre les Aignes, Vallée de Freissinières en Durance (west). De Queyras is verdeeld in: Vallée de la Cerveyrette, Durance (oost), Escreins en Ceillac, Col de l'Izoard, en St-Véran en Col Agnel.

Meerdere routes

In één hoofdstukje staan vaak meerdere routes. Bijvoorbeeld: een eenvoudige wandeling heen-en-weer naar een meer (route 1), de beklimming van een berg vanaf dat meer (route 2) en via

Parkwachter Blandine Delenatte.

een andere weg terug naar het beginpunt (route 3). Dat heeft een groot aantal kinderwandelingen opgeleverd, maar ook tochten door gebieden waar nooit iemand komt.

Info per route

Elke route bestaat uit: een inleiding, de plekken waar je langskomt (De route), en een balkje met pictogrammen met moeilijkheidsgraad, looptijd, aantal hoogtemeters, geschikt voor kinderen ja/nee. Plus een karakteristiek van de route (Onderweg), de routebeschrijving, een tijdschema en praktische info.

Moeilijkheidswaardering

De moeilijkheidsgraad (T1 t/m T6) staat op p. 209. De routes op de kaarten hebben een kleur die correspondeert met de moeilijkheidsgraad. Zie de infobalk bij de routes

Looptijd

De looptijd is aangepast aan bewoners van het vlakke land. Vermeld wordt het aantal uren zonder rustpauzes, gebaseerd op een stijging van 350 tot 400 hoogtemeters per uur. We gaan ervan uit dat je een redelijke conditie hebt en in een normaal tempo loopt. Voor ingelopen en geacclimatiseerde bergwandelaars zijn de vermelde tijden soms aan de ruime kant.

Hoogteverschil

Het hoogteverschil is niet altijd de optelsom van het verschil tussen de hoogste en laagste punten op de kaart. Bij een hoogtepunt dat op-eneer gaat, is het aantal extra hoogtemeters geschat en erbij opgeteld.

Geschikt voor kinderen

Bij het beoordelen of een traject geschikt is voor kinderen is rekening gehouden met passages waar een val ernstige gevolgen kan hebben. T3-trajecten zijn dus per definitie ongeschikt, maar een enkele keer zelfs T2. De verschillen tussen kinderen zijn echter groot, qua leeftijd en ervaring. Uitgangspunt is de **moeilijkheidsgraad** en niet de **lengte** van een tocht. Het spreekt vanzelf dat kinderen vanaf 10/12 jaar de Crête de la Pendine (route 30) kunnen doen. Bij die route staat het pictogrammetje *Ongeschikt voor kinderen*, maar bij de tip staat dat de wandeling wél geschikt is voor iets oudere kinderen. Het gaat dus nadrukkelijk slechts om een indicatie, die elke ouder moet

De start van vier routes in de Vallée de Freissinières.

interpreteren aan de hand van de eigen bergervaring. Soms is er een korter alternatief voor een tocht. Dat alternatief vind je in de inleiding of in de tip. Lees de beschrijving daarom goed, want in een balkje met pictogrammen kun je geen nuances aanbrenen.

Zie de infobalk bij de routes

Routebeschrijving

De route is gedetailleerd beschreven. Zo is o.a. de relevante tekst van de richtingbordjes opgenomen, zodat de wandelaar direct ziet of hij op het juiste punt zit. Voorbeeld: Splitsing LA Les Drayères 0.20 uur. De tijden op de bordjes komen soms niet overeen met de wandeltijden in deze gids, omdat er geen standaard voor wandeltijden bestaat. De tijden in de gids zijn gebaseerd op de daadwerkelijke looptijd. Er staat overal vermeld op wat voor ondergrond je loopt: op een pad, een jeepweg, een asfaltweg (komt nauwelijks voor), of door ongebaand terrein. Jeepweg betekent elke alweg die door een fourwheeldrive zou kunnen worden bereden. Zo'n weg hoeft niet daadwerkelijk toegankelijk te zijn voor auto's.

RD = rechtdoor; LA = linksaf;
RA = rechtsaf; P = parkeerplaats.

Eigen verantwoordelijkheid

Zodra een bergwandelaar het hier op papier geschreven omzet in daden en op pad gaat, doet hij dat op eigen verantwoordelijkheid. Aan de indicaties in dit gidsje van de te verwachten moeilijkheden onderweg kan geen enkel recht ontleend worden. Bergwandelen is een bezigheid die een groot beroep doet op het eigen inschattingsvermogen en de eigen verantwoordelijkheid.

Op de Crête de la Selle (route 61).

Orografisch

Waar in de tekst wordt gesproken over de linkeroever van een beek of rivier wordt de orografisch linkeroever bedoeld (de linkeroever als je het water stroomafwaarts volgt).

GR etcetera

Regelmatig volgt een route een deel van een langeafstandwandelpad (GR of Grande Randonnée). Dat wordt alleen vermeld als het relevant is.

Markering

In het gebied is gele markering, plus rood/wit (GR) en rood/geel (streek-GR). Als het relevant is, staat er iets over de markering. De markering kan bestaan uit richtingbordjes, verfstrepen of steenmannetjes, maar is meestal een mix van alle drie. Er zijn ook tochten opgenomen die (deels) helemaal niet gemarkeerd zijn.

Aanrijroutes

Het startpunt van een flink aantal routes ligt niet aan een asfaltweg, maar aan een jeepweg. De kwaliteit van die jeepwegen varieert van prima te berijden tot nogal hobbelig en een enkele keer ronduit slecht. Toch zijn alle jeepwegen met een gewone auto te berijden, zoals wij proefondervindelijk hebben vastgesteld.

Gps-waypoints

Omdat de oriëntatie op enkele tochten enigszins problematisch kan zijn, zijn er in die routebeschrijvingen waypoints opgenomen. Handig voor gps-bezitters. Een gps is niet echt noodzakelijk, kennis van oriëntatie en het gebruik van een topokaart en kompas wel.

Daar waar een waypoint een gps-bezitter zou kunnen verleiden om zich in terrein te begeven waarvoor alpiene vaardigheden vereist zijn, zijn géén waypoints vermeld (bijvoorbeeld op de Grand Peygu, route 48, T6). Als je in ingewikkeld alpien terrein niet weet welke route je moet kiezen, kun je jezelf in groot gevaar brengen als je probeert in een min of meer rechte lijn naar het volgende waypoint toe te klimmen.

Sneeuwfoto's

Bladerend door deze gids zou de lezer de indruk kunnen krijgen dat het beschreven gebied ook in de zomer onder de sneeuw ligt. Dat is niet het geval. Een deel van de tochten is echter in september en oktober gemaakt, toen de bomen hun herfsttooi kregen en er een weldadige rust heerste. Half oktober viel de eerste sneeuw, die te zien is op een aantal foto's. Ook in juni hebben we routes gedaan, toen de sneeuw in het hooggebergte begon te smelten. In het hoogseizoen liggen alleen de hoogste bergtoppen nog onder de sneeuw.

Parc National des Écrins

De natuur is ongehoord mooi in het Parc National des Écrins – het grootste nationale park van Frankrijk – dat in 1973 werd opgericht. Ruim honderd toppen zijn hoger dan drieduizend meter en het park telt twee vierduizenders: de Barre des Écrins (4102 m) en de Dôme de Neige des Écrins (4015 m). Bovendien liggen er veertig gletsjers. Op route 21, 28 en 29 kun je een gletsjer bewonderen. Het spreekt vanzelf dat er regels gelden in dit beschermd gebied. Zo zijn honden ten strengste verboden, zelfs aangelijnd. Vuur maken, lawaai maken, dieren verstoren en bloemen of bessen plukken zijn evenmin toegestaan. Zie verder de informatieve website eocrins-parcnational.fr.

Op stap met parkwachter Robert Chevalier in de Vallée de Faravel.

Parc Naturel Régional du Queyras

De regels voor natuurparken zijn veel minder streng. Bovendien worden de regels ook slechter gehandhaafd, vooral als de commercie een rol speelt. Zo wordt er nauwelijks opgetreden tegen crossmotoren die door het natuurpark scheuren, omdat motorrijders geld in het toeristenlaatje brengen. Toch is het ook binnen de grenzen van het Parc Naturel Régional du Queyras bijzonder goed toeven. Gek genoeg is er soms nauwelijks verschil tussen het gebied buiten en binnen de natuurparkgrenzen. Dat geldt zeker voor de Durance west en oost. De site van de parken (pnr-queyras.com) is niet bepaald toegankelijk.

Bouquetin (steenbok).

